

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI

GHEORGHE MIHAI - CORON

Mihai Gheorghe Coron este un răsfațat al sorții.

Are prieteni.

Calm, molcom, moldovean, Coron nu a făcut, cred eu, rău cuiva.

Nu s-a urcat pe cadavre, nu a deranjat, cred eu, niciodată pe nimeni.

Și-a văzut de șevaletul lui, de culorile lui, de temeile lui favorite, uneori mult prea favorite, probabil pentru că satisfăceau și satisfac o paletă largă de consumatori de artă.

Cred că una din marile lui bucurii a fost aceea de a avea un atelier în care să se retragă printre dealurile lui, printre flori, mai ales flori, printre poduri peste unduiri de ape, de ce nu, mai rar este drept, prin eternul feminin, prin păduri de case în văi molcome de Modova, prin ape și siluete navale gălățene, printre culori.

În primul rând printre culori.

Ca să-l cunoști pe Coron întâi trebuie să vezi o lucrare, două, zece lucrări. Apoi să citești ce s-a scris despre el, și s-a scris mult și de bine, apoi să intri în atelier și să simți mirosul culorilor.

Ai în față un perete plin de lucrări, apoi în stânga, dreapta, sus, jos, maldăre de lucrări din diferite perioade. Coron își potrivește ochelarii și cu un zâmbet șugubăț povestește fiecare încercare plastică, cum îi spune el.

Descoperi apoi că temeile favorite, ușor recognoscibile, flori, peisaje, bărci cu undițari sunt altceva decât alte accente cromatice. Este vorba de portretele în pastă groasă, care prin tăria cuțitului și curajul culorii reprezintă un altfel de Coron.

Molocomului Coron i-a fost hărăzit diafanul culorii.

Cu acest har a îmblânzit multe interioare și a luminat săli de expoziții.

Te ridici, vrei să pleci dar până la urmă îți rămâne în suflet O FLOARE.

Aceasta floare o înapoiem noi, Muzeul de Artă Vizuală lui Coron la **Retrospectiva -Mihai Gheorghe Coron** la cea de a 70-a aniversare.

Dan Basarab Nanu
Director Muzeul de Artă Vizuală Galați

GHEORGHE MIHAI - CORON

Ne întrebăm adesea ce legătură există între motivul ales de un artist și pictura sa; între lumea înconjurătoare lipsită de stil, dar pulsând de vitalitate, de culoare, de lumină, diafană sau plină de materialitate și ceea ce se întâmplă în cadrul bine delimitat al pânzei. Cum funcționează relația dintre artist și realitatea vizibilă, în ce măsură ochiul său descoperă și în ce măsură o recompune, o reorganizează, o reinventează. Întrebarea rămâne mereu prezentă, în ciuda nenumăratelor răspunsuri- noi, dar niciodată definitive oferite de artă.

În deceniile care- l despart de momentul debutului, Gheorghe Mihai Coron și-a formulat cu fiecare pânză propriul răspuns la această întrebare, în dialogul mereu reluat cu genurile ce-l preocupa cu aceeași consecvență și în prezent: peisajul și natura moartă cu flori.

Născut la Todireni, în Nordul Moldovei, nu departe de Botoșani, Gheorghe Mihai Coron a păstrat permanent legătura afectivă cu locurile natale, a căror frumusețe devenită cu timpul ușor nostalgică s-a dovedit a fi acel impuls ce l-a călăuzit în viață, l-a determinat să-și recunoască drumul. Tatăl sau, care făcuse Școala de Arte și Meserii din Dorohoi și lucrase în București la Atelierele Malaxa, ar fi dorit ca fiul său să se dedice unei cariere tehnice. Obedient la început, după ce urmează doi ani la Facultatea de matematică din Iași, Coron se decide apoi pentru cea de arte plastice.

Formația sa în cadrul școlii ieșene de pictură a anilor '60 îl plasează într-o ambianță unde se interferează respectul pentru marea tradiție interbelică, cu certe tendințe moderne, dominate de căutări pur plastice. Reprezentanți de seamă ai acestei orientări au fost profesorii săi Adrian Podoleanu, Corneliu Ionescu, Dan Hatmanu.

Pentru Mihai Gheorghe Coron, contextul amintit s-a dovedit propice descoperirii resorturilor interioare ale receptivității pentru natură și pentru aspectele ei sensibile, în special culoarea și lumina. Ulterior urmează cursurile secției de Muzeografie în cadrul Institutului de Arte Plastice “Nicolae Grigorescu” din București, iar numeroasele călătorii de documentare în Europa vor constitui o modalitate de a-și îmbogăți universul interior.

Dar la fel de importate au fost rigoarea studiului în atelier, orele petrecute în fața șevaletului, partea ascunsă, nespectaculoasă a vieții, caracteristică celor ce fac din profesie un mod de a fi, la care nu există alternativă. Munca lui susținută, continuă, s-a concretizat an de an într-un ritm remarcabil al expozițiilor personale și al participărilor la manifestări naționale ale Uniunii Artiștilor Plastici din România sau la cele ale filialei gălățene. Activitatea sa de profesor de desen a completat-o pe cea de pictor, reușind să le transmită elevilor săi o înțelegere nuanțată a artei și să le creeze o legătură sensibilă cu acest domeniu.

PEISAJELE MEMORIEI

Privită în ansamblu, pictura lui Mihai Gheorghe Coron are o evoluție firească, ea păstrează niște repere permanente și evită schimbările radicale, optând în favoarea meticuloasei aprofundări a propriei viziuni, conturată de-a lungul timpului în procesul de atentă elaborare a materiei picturale.

Unul dintre repere este peisajul. Preferința pentru acest gen, manifestată la mulți dintre artiștii formați în anii '60 și chiar mai târziu, include printre explicațiile cele mai demne de luat în considerație prestigiul ce i l-a conferit pleiada artiștilor interbelici. Influența s-a prelungit și după al doilea război mondial, în acele decenii când peisajul a constituit adesea un refugiu, alternativa la o tematica socială impusă.

Cea mai importantă motivație rămâne însă, în toate cazurile, opțiunea interioară a artistului. La Coron ea este de natură afectivă și vizuală. Todirenii, satul unde s-a născut și și-a petrecut copilăria, este situat pe un deal, înconjurat de două ape ce vin dinspre Botoșani și Dorohoi și se întâlnesc mai departe, spre șes. De aici și afinitatea pentru satul de deal și în egală măsură pentru peisajul acvatic al Deltei sau al împrejurimilor Galațiului și de interesul față de imaginile citadine. Este ca o privire întoarsă spre interior, spre acea lume mirifică a copilăriei ce și-ar dori-o reactualizată în datele unei purități nealterate de trecerea timpului. De aceea pictorul nu tinde spre o reconstituire realistă, de tip documentar, ci spre una subiectivă, a propriilor impresii.

Din punct de vedere plastic, chiar motivele compozițiilor lui îi permit o libertate considerabilă față de elementul figurativ. Pictorul selectează cu parcimonie detaliile, renunțând la tot ce i se pare neesențial, fără să opteze totuși pentru abstract, păstrând acea încărcătură de concretețe și materialitate menită să dea viață lucrărilor. Peisajul și natura moartă devin elemente vizuale menite să-i solicite imaginația și să-l antreneze în exersarea unei secrete armonii între culoare, formă și lumină.

După sintetice schițe în creion, lucrate în câteva linii, pete, hașuri, motivul este prelucrat în tihna atelierului. Există un joc al percepției, al memoriei afective la care apelează artistul în configurarea compozițiilor. Peisajele alese de el ca model sunt cele obișnuite; adesea nu le înregistrăm când trecem pe lângă ele, dar le redescoperim cu plăcere în pânzele sale, ca pe niște locuri familiare. Sunt cunoscutele dealuri ce adăpostesc sub curbura lor molcomă modeste căsuțe de țară, legate între ele prin traseele de garduri și cărări. Prin mijloacele sale plastice pictorul pare să recreeze tocmai imaginea mentală cu neclaritățile și preciziile ei, cu amprenta subiectivă, modificând impresiile primite din exterior. Procedeele folosite conduc spre un astfel de efect, începând cu modul de structurare al compoziției.

Pictorul abordează diverse formate ale pânzei, de la cele dominate de dimensiunea orizontală la cele apropiate de pătrat. Primele sunt preferate, în special în cazul imaginilor cu mase vegetale sau cu înșiruire de căsuțe ce devin ecouri modernizate ale "marginilor de sat andreesciene"; al doilea format este preferat atunci când problemele de raporturi între suprafețe implică rezolvări diferite. Astfel, uneori există o comprimare a planurilor terestre în favoarea cerului; situate în partea de jos a lucrării, micile așezări umane ne apar ca niște mărturii ale unor existențe aflate într-o organică armonie cu universul înconjurător. Alteori,

linia orizontului, iar în fața lor se desfășoară amplele curburi ale bărcilor și năvoadelor, descriind satele pescarilor din Delta Dunării.

În multe peisaje artistul practică însă, un orizont ridicat; este un spațiu pe înălțime, cu planuri supraetajate, inspirat din motivul satului de deal moldovenesc. Acoperișurile caselor, formele ascuțite ale căpițelor, micile pătrate ale zidurilor devin repere geometrice ce scandează ritmic suprafața tabloului. Există și un alt tip de compoziție, în care masele se concentrează spre interior, în timp ce pe margini ele se diluează. În felul acesta totul pare o transpunere vizuală a amintirii scäldate într-o atmosferă ușor nostalgică a unui trecut retrăit prin prisma viselor copilăriei. Gheorghe Mihai-Coron consideră aceste peisaje “niște fâșii aruncate în spațiul contemporan, ca niște covoare țărănești”.

Culoarea continuă jocul inegal al memoriei, fiind esențiala preocupare a artistului și un element important de ordonare a tabloului. Pictorul are o preferință evidentă pentru armonii calde, ceea ce explică și numărul mare de lucrări cu tentă autumnală. Verdele-oliv, galbenurile, ocrurile sunt înviorate de accente de brun-roșcat, găsindu-și rezonanțe în griurile colorate care circulă pe toată suprafața lucrării. Alteori petele de verde rece, întunecat, pregătesc ochiul pentru micile zone de roșu-oranj, dozând efectele plastice.

Dar pictorul este sensibil și la acordurile pline de prospețime ale alternanțelor de alb-verde, transpunând cromatic luminozitatea rece și pură a primelor zile de primăvară.

Nu lipsesc din acest concert al anotimpurilor nici peisajele de iarnă, lucrate în griuri rafinate, înviorate de accente de violet, galben sau roz.

Senzația de prospețime a impresiilor degajată de lucrările lui Coron este susținută și de tratarea pastei picturale. Zonele ei de materialitate, de consistență, alternează cu transparențe obținute prin diluări și prin suprapuneri ce lasă vizibile scânteiuri din straturile inferioare. Tușele late, fațetând planurile, sunt însoțite de striațiile verticale sau oblice ale pensulației, iar unghiularitățile grafismelor scot în evidență fluiditatea maselor vegetale.

FLORI, CHIPURI □ I NUDURI

Ca și peisajul, natura moartă reprezintă pentru Gheorghe Mihai - Coron un domeniu al interferenței între contactul nemijlocit cu realul și proiecția disponibilității sale emoționale. Pictorul operează și aici o selecție ce implică totodată o opțiune: grupajele de vase și flori trimit nedisimulat la un gen practicat frecvent în pictura noastră interbelică. Modul de organizare al compoziției expune motivul cu valoarea lui simbolică și îl face disponibil investigațiilor plastice ale artistului. El preferă o simplitate a etalării formelor într-un spațiu bidimensional din care volumele sunt aproape total eliminate.

Unul sau doua vase prelungi, cilindrice, se oferă privirii într-o singurătate reculeasă, purtând mici buchete înălțate pe verticala axului median al tabloului. Alteori ansamblul își diversifică ritmul cu câteva ulcele rotunjindu-și asimetric formele, susținând o arcadă mai amplă a mănunchiurilor de flori. Între petele ușor geometrice ale vaselor și suprafața abstractă a fondului se adună

Întreaga atenție a privitorului: zona corolelor și a frunzelor, cu undulările lor capricioase, cu sclipirile lor cromatice, concentrează maxima picturalitate a lucrării. Ansamblul compact al obiectelor contrastează cu petele liber trasate, sugerând moliciunea și fragilitatea vegetală a florilor. Tușele mici, vibrante, inegale, din partea centrală sunt secondate de liniile tulpinilor, desenând mișcări ușor obosite, melancolice sau exuberante. Fondurile luminoase, gri-verzui, pun în evidență tonalități pure de roșu, galben, violet, creind o atmosferă contemplativă.

Deși preferința pentru peisaj și natura moartă cu flori rămâne esențială în creația lui Coron, el nu ocolește nici figura umană. Portretul apare incidental, în special cel al ființelor apropiate și este văzut tot prin acel filtru al memoriei; ca și peisajul el pare o pendulare între real și imaginar. De asemenea, tema nudului revine cu o anumită frecvență, pictorul propunându-și să creeze în astfel de compoziții o armonie de forme și pete de culoare, o ambianță de caldă intimidată, specifică prin tradiție temei “nudului în interior”.

Ar fi incompletă prezentarea lui Gheorghe Mihai - Coron, dacă n-am sublinia importanța acuarelei în creația lui, tehnică prin care și-a exersat capacitatea de a-și decanta impresiile și de a-și inventa propriul limbaj plastic. Poate că acuarelele sale îi exprimă cel mai bine acea atitudine interiorizată de reculegere în fața naturii ce-l caracterizează: o discreție în a configura un univers lipsit ostentatie, unde din atenta dozare a mijloacelor plastice rezultă o ambianță invitând la reverie și meditație, la înțelegerea unor valori simple și perene ale existenței.

Mariana Tomozei Cocos
Critic de artă

Așa cum o cunoaștem din expoziții, pictura lui Mihai Gheorghe Coron vădește o apropiere de realitate pe căile unui limbaj cu nuanțe impresioniste. De aceea îl recunoaștem mai bine în peisaje sau în naturi statice, portretul fiind și el mobilul unor trăiri de natură senzitivă și mai puțin o interpretare de factură psihologică. În general, pictura sa degajă mult calm perceput în limitele realității vizibile. Substanța plastică a lucrărilor sale pare a fi atmosfera. Priveliștile melancolice, în care regăsim poezia și căldura locurilor natale sau ale peisajului dobrogean, dominate de o gamă cromatică caldă și luminoasă, îi sunt tot mai proprii. Artistul folosește culorile de ulei sau acuarela dorind să facă sesizabilă o stare, un aspect din natură. Într-o asemenea concepție, în care realitatea este înregistrată în primul rând ca încărcătură emoțională, transparența uleiurilor și fluiditatea acuarelei rămân esențiale pentru demersul sau plastic.

Maria Magdalena Crișan - „Artiști gălățeni”, Ed. Meridiane, 1986

...și poate că tocmai aici, în această senină detașare, stă farmecul exercitat asupra privitorilor de pictori ca Gheorghe Mihai Coron. Relația între imagine și realitate se stabilește firesc. Natura (în tradiționalele-i ipostaze de peisaj, natură statică și model uman) propune forme și situații, mai curând decât „subiecte”. Pictorul reține sugestiile naturii, dar construiește cu aceste elemente un univers al său....

...Armonii reținute, pe game stinse, spații sugerate din dialogul între griuri calde și reci, cantități cromatice bine dozate, un ritm controlat al zonelor cromatice definesc acest univers afectiv pozitiv, din care stările limită efervescentă sau tensiuni tragice- sunt eliminate. Formele sunt simple, fără a deveni însă sărace. Pictorul, care evită mereu capcana pitorescului, este cu certitudine sensibil la sugestiile inepuizabile ale lumii exterioare. Discursul plastic, foarte coerent, rămâne însă în primul rând un discurs cromatic. Acuarela ne confirmă pasiunea pentru culoare. În unele cazuri, în serii de imagini în care forma se dizolvă cu totul, iar emoția e mai puțin cenzurată, culoarea devine foarte elocventă.

Constantin Prut, Catalogul expoziției „Gheorghe- Mihai Coron”, 1987

... Într-un orizont al lirismului provocat de contactul cu natura, propunând o perspectivă globală mai pronunțată, cu implicarea elementului acvatic tutelar, se plasează și pictura lui Mihai Gheorghe Coron. ...Artistul vede lumea cu un ochi mereu proaspăt, cu o anumită uimire nemimată, descoperind un aer al locului ales pentru popasuri picturale, de unde și incontestabila sinceritate a expresiei și o forță emoțională conținută ce se instituie ca un posibil reper stilistic....

Virgil Mocanu - „Pictura” „România Literară”, 27 30 iunie 1988

...Și totuși, Coron este un artist modern, numai că la el modernitatea nu este ostentație, ci vibrație de subtext... Apolinic, împăcat cu sine și cu lumea, acest descendent din meșterii populari ai Țării de Sus (Coron fiind prin naștere, conjuțețean cu Eminescu) își așterne sub pecetea veșniciei incantațiile culorilor și dulcea disciplină a formelor, sub soarele de Miază-zi într-un temperament el însuși solar, deschis, jubilent, lipsit de retorica rostirii pompoase.

Al. Andrițoiu „Un mesager al Galaților”, „Contemporanul”, 5 august 1988

... Egal cu sine Mihai Gheorghe Coron se exprimă în peisaj, în compozițiile cu flori, în portrete. În paralel, plăcerea și sensibilitatea pe care le vădește în mânuirea culorilor de apă sunt notabile. Pictorul cunoaște „Intimitatea” peisajului dunărean. Atmosfera tablourilor sale sugerează umiditatea, lumina este filtrată, difuză, bărcile, siluetele oamenilor sunt privite parcă printr-o lentilă care opacizează și tăinuiește detaliile semnificative... Tocmai prin aceste „tregeri” sesizabile de la tablou la tablou se justifică, probabil, ciclul numeroaselor peisaje în care bărci, ape, bălți, vegetația specifică locului, casele sunt reprezentate cu lirism, care înobilează construcția pânzelor sever gândite.

Cristina Angelescu „Cronică sentimentală”, Revista „Săptămâna”, 1 iulie 1988

... Mihai Gheorghe Coron este un contemplator senin, un artist pentru care realitatea este un mozaic de lumină. Sensibil la pulsațiile, frumusețea și armonia naturii, pictorul creează un univers cromatic propriu în care lirismul și confesiunea discretă sunt suverane.... Fiind îndrăgostit de simplitatea formelor, artistul tinde să iradieze lumină în adâncurile spirituale în care el identifică o realitate umană, evitând pitorescul și artificialul steril.

Vladimir Udrescu - „Actualites roumaines” și „Romanian news”, 5 august 1988

... Liric, adică manifestându-se ca un subiect „transparent” la impresiile de afară, Mihai Gheorghe Coron și-a adecvat limbajul tipului de expresie în care emoția, foarte discretă în intensitatea ei, resimțită în fața naturii este cel mai puțin alterată de convenții. El elimină efectele retorice, elimină chiar mult din prestața concretă a obiectivelor, tot ceea ce, prin diversificare, prin „Prea mult adevăr”, prin pitoresc, ar distruge contemplarea ansamblului și instaurarea armoniei. Nu numai accidentele formale sunt eliminate, ci și cele cromatice, raporturile făcându-se între tonuri apropiate, iar strălucirile locale fiind mereu estompate, contracarate, ponderate de mase mari și transparente de griuri rezonante, ce preiau tonul mai intens, reflectându-l și eliminându-l până la totala absorbție în zonele „neutre”.

Plăcerea armonizării cromatice se confundă cu plăcerea contemplării dezinteresate a frumuseții, suficiente sieși, a naturii. Poezia se instaurează ca mod de a realiza „contopirea cu natura”, de a face mai sesizabilă afinitatea dintre subiect și lume...

Alexandra Titu „Culoare și peisaj”, Revista „România” nr. 12/1988, Revista „Romania Today” nr. 2/1989

... Mihai Gheorghe Coron și-a afirmat prin lucrările expuse la galeria municipiului, înzestrarea pentru diversele genuri de artă, în preocupările sale predomină imaginile din lumea satului și mai ales, de această dată cele din Delta.

Pasiunea pentru culorile explozive se face și mai pregnant simțită în seria de acuarele. Fluiditatea și catifelarea proprii culorilor de apă, cu gingașa lor transparență, conferă florilor sale o exuberanță cuceritoare, ca și peisajele dunărene, construite cu aceeași vervă, în tușe largi, energice.

Marin Mihalache- „Carnet plastic”, „Informația Bucureștiului”, iunie 1989

GHEORGHE MIHAI - CORON

Se naște la 19 aprilie 1938 la Todireni, Botoșani.

În 1967 absolvă Facultatea de Arte Plastice Iași iar în 1981 Institutul de Arte Plastice « Nicolae Grigorescu » din București - secția Muzeologie - muzeografie.

Membru al UAP din România, secția pictură.

Profesor la Liceul Pedagogic « Costache Negri » Galați. Din 1969 participă la expozițiile și saloanele Filialei UAP Galați, la diferite expoziții organizate de Muzeul de Artă Vizuală sau la alte muzee de artă din țară. Lucrează ilustrație de carte. Este expert tehnic în artele plastice.

Expoziții personale în țară. Galați : între 1973-2007 deschide peste 45 de expoziții .Brașov : 1974 (Galeriile « Coresi»).Brăila : 1978, 1980, 1982 (Galerieile de Artă) .Iași : 1979 (« Casa Presei », 1983 (« Sala Unirii »), 1987 (« Cupola ») ;București : 1983 (Galeriile de Artă ale Municipiului). Botoșani : 1983 (Galerieile de Artă « Ștefan Luchian »).Tecuci : 2003, 2005 (Muzeul Mixt Tecuci Sala « Gh. Petrașcu »).

Expoziții personale în străinătate :

Germania: 1992- Muzeul de Artă din Bad Neustadt. 1993- Banca din Bad Neustadt.

Franța: 1995Galeriile “Isabel Goldin” din Saint Amand Montrond, Bordeaux (Centrul Cultural), Andreyjeux Boulheon, Blaise Gironde, Pessac, Aztre Charente.

Expoziții naționale:

1971, 1973, 1976, 1978, 1981: Sala « Dalles », București ; Saloanele republicane ale profesorilor de desen .1973, 1974: Sala Dalles, București, Saloanele republicane de grafică ale UAP din România .1974, Botoșani : Expoziția republicană a profesorilor de arte plastice.1979, 1986 : Sala « Dalles », București, Anuala și Bienala de pictură și sculptură a UAP din România.1978, 1979 : « Voronețiana”, Suceava.1998, 2002, 2004, 2006: Bienala „Ion Andreescu” Buzău.

Expoziții de grup:

1973, Ateneul Român, București. 1976, Galerieile de Artă din Suceava.1979, „Interjudețeană Brăila, Constanța, Galați, Ialomița” la Galați.1979, Sala „Victoria”, Brașov.1980, Galerieile de Artă, Cluj.1981, « Interjudețeană Brăila, Constanța, Galați, Tulcea », la Galați; Tulcea, Brăila, Suceava, Constanța .1983, Expoziția interjudețeană la Constanța.1984, “Peisaj contemporan” la Palatul Culturii, Iași.1985, Interjudețeană, la Galerieile de Artă Constanța; “Peisajul moldovenesc în arta plastică”, la Galați.1994, Galerieile de Artă din Focșani și Brăila.1996, “Trei filiale dunărene: Galați, Brăila și Tulcea”, la Sala “Apollo”, București.2003, Galerieile de Artă Brăila;expoziția internațională “ Țări limitrofe Dunării : Bulgaria, România, Jugoslavia” la Tulcea.

Are lucrări de artă în Muzeul de Artă Vizuală Galați, în colecții de stat și particulare din țară și din străinătate: Franța, Germania, Austria, Canada, Danemarca, Israel, Siria.

Adrese: Acasă: Aleea Trandafirilor, Bl. TC, ap. 17, Galați; Studioul de creație: str. Mircea cel Bătrân, nr. 5. Tel. 0236-416880; 0745359068

Loc natal, 1978
ulei pe pânză; 48/53 cm.

Tristețea locului, 2002
ulei pe carton; 40/60 cm.

Singur
ulei pe carton; 33/40 cm.

Venirea primăverii, 1999
ulei pe pânză; 24/35 cm.

Ținut lacustru, 1999
ulei pe carton; 34/42 cm.

Atmosferă caldă, 2000

ulei pe carton; 40/60 cm.

Lângă ape, 2005
ulei pe carton; 40/55 cm.

**Armonie pe verde
2005**
ulei pe carton; 50/70 cm

Organizarea expoziției:
Dan Basarab Nanu și Mariana Tomozei Cocoș

Concepția și tehnoredactarea computerizată a catalogului:
Mariana Tomozei Cocoș

Foto:
Dan Basarab Nanu

Director:
Dan Basarab Nanu

**Aceasta este o varianta restransa a
catalogului original.**

**Catalogul original contine 32 pagini si poate fi achizitionat de la standul
muzeului sau solicitandu-l printr-un E-mail la adresa: office@mavgl.ro,
sau la numarul de telefon: 0236/413452**

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI

2008